

Spejsade funderingar kring värdegrundskvinnor

Häromdagen, när Gunnar Sandelin och jag pratade om "det gamla vanliga", nämligen massinvandringen och den självmordspolitik som Sveriges politiska elit i gott (?) sällskap med många andra västerländska eliter är så förtjust i, använde han lite i förbigående begreppet "värdegrundskvinnor". Jag förstod omedelbart vad han menade och det slog mig att det var en träffande karakteristik på vad som förmodligen utgör majoriteten av Sveriges kvinnor. Det är ett "snällt" begrepp, inte alls som det oförblommerat pejorativa "batikhäxor", som syftar på den mer kamplystna sektionen av de värdegrundslöjala kvinnorna, oftare över än under femtio år.

Det gäller förresten för värdegrundskvinnorna över lag, att de mest hängivna ofta har nått den ålder då gatans män inte längre följer dem med blicken. Det bekymrar dem föga – för dem är erotik inte längre livets krydda.

Många värdegrundskvinnor lever utan manligt sällskap. Antingen fick de aldrig till det, eller så försvann mannen under livsresans gång. Har de barn, så är dessa i sen tonålder eller vuxna. Lärare, socialsekreterare och sjuksköterska är poppis yrken – värdegrundskvinnor gillar välfärdsindustrins omsorgsbefattningar. *Kvinnor tar ansvar*, det är det moderliga draget. Såväl barn som karlslokare måste fostras! På så sätt kantrar moderligheten ofta över till maktutövning. Moderlighet och omsorg är kvinnoformer för maktutövning.

Men huvudkriteriet för värdegrundskvinnor är ändå varken yrke, ålder, moderlighet eller om de lever i en familj eller singel. Det mest utmärkande draget är att de är snälla. Väldigt snälla och väldigt samhällslojala. De är lojala med ett samhälle som inte är lojalt tillbaka mot dem. Istället för att se till vad som faktiskt blir konsekvensen av den förda politiken, fångas de av retoriken. De politiker som säger de snällaste sakerna får värdegrundskvinnornas stöd, även

om deras politik leder till ett samhälle de inte kommer att vilja leva i. Det är exempelvis snällt att låta människor som flyr för sina liv få komma till Sverige och få hjälp med sådant som vi alla behöver: mat, kärlek och värme! Det kostar ju lite men vi svenskar är ett rikt folk, det har ju politikerna sagt, så vi har råd att hjälpa dem som har det svårt. De måste få någonstans att bo och under den tid det tar innan de hittat sina platser i den svenska gemenskapen ska de inte behöva suga på ramarna utan måste få lite ekonomiskt understöd. Man ska absolut inte utvisa de där afghanska pojkarna. Så bra att de får gå i skolan! Inte ska man skicka dem tillbaka till det hemska Afghanistan. Det är inte snällt!

Denna generella och villkorslösa kvinnosnällhet passar som hand i handske samman med det som dessa kvinnor får sig itutat på sina arbetsplatser, att man måste ha rätt värdegrund. Alla människor har lika värde och det är viktigt med mänskliga rättigheter. Så ser det ut i en demokrati och det måste vi värna mot högerextrema och populistiska krafter! Vi vill väl inte ha tillbaka nazismen heller!

Värdegrundskvinnorna reflekterar inte över om människor verkligen har lika värde, för så bör det ju vara. Inte heller är de medvetna om rättsstatens grundläggande principer, nämligen att lagen alltid går före moralen och att det är förnuftet, inte känslorna, som sitter i högsätet. Dessa kvinnor vet vad som är rätt och fel, därför att sådant känner man och det är klart att moralen måste komma i första hand. Vem vill leva i ett samhälle där hjärtat inte sitter på rätta stället, där medborgarna inte öppnar sina hjärtan och där politikerna är omoraliska? Sådant är så självklart, att det inte behöver diskuteras!

Värdegrundskvinnorna rättar därför in sig efter värdegrunden, den alltmer totalitära statens effektivaste vapen mot dem som begripit att den förda politiken är katastrofal – och det mest kanske för värdegrundskvinnorna själva. Den genuint onde Lenin – fullt i klass med Hitler – kallade som bekant det slaget av medborgare för *nyttiga idioter*. Det är ett begrepp som inte många värdegrundskvinnor är bekanta med. Anledningen? Kanske att det låter väldigt vulgärt, på något sätt. Det är inget snällt begrepp!

Den fråga som vi dissidenter inte hittar något riktigt bra svar på är varför dessa kvinnor låter sig förledas. Ett enkelt och frestande svar är att kvinnor som kollektiv är dummare än män. Kanske är det så, men "dumhet" är i sig ingen förklaring, utan något som både behöver definieras och förklaras. På vilket sätt är kvinnor dumma? Jag är inte alls säker på att jag går i land med det, så jag håller fast vid begreppet "värdegrundskvinnor". Hur kan det ytterligare tolkas?

Det är svårt att föreställa sig att kvinnor talar positivt om och med varandra som "värdegrundskvinnor" – även om det inte låter särskilt illa och trots att (rätt) värdegrund för dem är något positivt. Värdegrundskvinnor säger inte "vi värdegrundskvinnor". Det är en beteckning som bara dissidenter kan använda, eftersom det hörs att den är avståndstagande. Jämför med "politisk korrekthet". De flesta av de politiskt korrekta vill

absolut inte betecknas som sådana – de uppfattar det som kritik, en beskyllning. Därmed uppstår en komplicerad situation.

Ett annat spår är om beteckningen ”värdegrundskvinnor” kan bli åtalbar som ”hets mot folkgrupp”? Eftersom muslimer i det juridiska fikonspråket blivit till en folkgrupp så kan väl också kvinnor bli det och det hörs ju att ”värdegrundskvinnor” är ett ”hetsande” begrepp. Religion eller kön – eller de som har en leverfläck på ena skinkan – det är ju solklart att det handlar om folkgrupper!

Vi dissidenter kanske också bör driva en kamp för att uppfattas som en folkgrupp? Vi svarar ju bättre mot förtrycksperspektivet än någon annan minoritet i vår tids Sverige. Det till och med gränsar till apartheid. Dissidenter som inte är värdegrundslöjala riskerar inte bara att helt ogrundat kallas för nazister och extremister utan till och med att förlora jobbet. Det händer att vi förskjuts av våra närmaste, inte få träffa våra barnbarn etc.

Värdegrundskvinnor som är gifta med dissidenter kan skilja sig, för att inte bli socialt nedsmittade. Och på den offentliga scenen, vid behov startar värdegrundens överstepräster värdegrundsdrev och odlar en hatretorik som kan få vilken dissident som helst att gå ner för räkning. Allt under godhetens baner! Snacka om hets mot folkgrupp!

Nää, det där var ett sidospår. Det är värdegrundskvinnan som är ämnet för den här texten och jag startade från grunden, med att fråga vad en värdegrund är för något. Jag behöver också bli på det klara med vad en kvinna är. Ska analysen bli hållbar så behöver jag ta hjälp av genetiken, läran om det biologiska arvet.

Jag utgår då från att människan inte är livets mål och mening, utan *generna* – de själviska och odödliga generna, som använder sig av människan som ett slags fodral eller nödvändig *container*. När vi tror att vi själva styr våra liv, så är vi lika lurade som värdegrundskvinnorna är av de snälla politikerna. Det är generna som styr.

Det behövs såväl kvinnor som män för att generna ska överleva. Existensen är därför delad i två halvor som på något sätt relaterar till varandra: Yin och jang, himmel och helvete, han och hon, svart och vitt. För att ett möte mellan halvorna ska kunna komma till stånd, måste det finnas en attraktionskraft. Är båda parter aktiva, alternativt passiva, uppstår lätt förvirring och tveksamhet. Processen optimeras om den ena parten är aktiv, den andra passiv.

Och nu kommer ”kvinnofrågan”: Vad gör generna med kvinnorna, för att försäkra sig om såväl överlevnad som odödlighet? Vilka grundegenskaper har de programmerat in i ”kvinnocontainern”?

Första frågan är vem som har initiativet? Det är manscontainern, som är instruerad till att säga ”jag vill ha” eller i mer brutalt mansspråk ”gå dit pitten pekar” (vilket ju gör att många män trasslar till livet för sig). Kvinnocontainerns roll är mer ambivalent. Hon ska göra sig vacker för att dra till sig manscontainerns uppmärksamhet men när hon lyckas med detta, så

ska hon välja ut den manscontainer som får och de övriga, som inte får (låt den rätte komma in).

Giftermålet blir till ett containrarnas paradigmskifte. Nya spelregler gäller och makten byter container – från kvinnan till mannen. Nu blir det mannen som fattar besluten och om kvinnan inte anpassar sig efter mannens krav, riskerar hon att bli lämnad och att ordna försörjningen för både sig själv och barnen. Det är ett synnerligen riskfyllt projekt och den gifta kvinnocontainern är därför mycket mer anpassningsbar än den manliga. Hennes vapen är sexlivet, där hon kan vägra utan att plågas lika mycket som han, men det är inget starkt vapen – dessutom något av en chanstagnation, därför att det ökar risken att han överger henne och barnen för en annan kvinna.

Så här har det sett ut i flera hundratusen år. Generna har med andra ord kunnat prövat sig fram till vilken kvinnocontainer som funkar bäst. Det blev den container som underordnar sig männen, eller mer precist: böjer sig och accepterar mannens makt.

För att kunna besvara frågan om värdegrundskvinnornas samhällslojalitet ska jag som avslutning lämna genernas värld och bege mig till det som är utmärkande för oss människocontainer, nämligen att vi kan lura generna, på så sätt att "det genetiska" inte ignoreras, men väl exploateras för andra syften, så kallad *psykisk levitation*. Det är ett fenomen som i synnerhet praktiseras i det habitat som kallas för välfärdssamhälle. Kvinnor – också de som har barn – bibringas uppfattningen att deras behov av män är lika trängande som kamelers behov av cyklar. Kvinnorna leviterar från en konkret verklighet där de lyder männen, till en abstrakt verklighet där de utlovas frihet, men i själva verket lyder staten. Så skapar värdegrundskvinnan sig själv. Tror hon. De stackars generna blir blåsta, och kvinnorna med. Inte det enda men ett av vår bedrägliga tids stora bedrägerier.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2019/08/17/spejsade-funderingar-kring-vardegrundskvinnor>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.